

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobců: **a) MUDr. L. V., b) MUDr. I. V.**, oba zastoupení JUDr. Jaroslavem Brožem, MJur, advokátem se sídlem Marie Steyskalové 767/62, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava - Moravská Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 6. 2014, č. j. 58 A 54/2012 – 69,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 6. 2014, č. j. 58 A 54/2012 – 69, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 17. 6. 2014, č. j. 58 A 54/2012 – 69, zamítl žalobu podanou žalobci (dále jen „stěžovatelé“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 14. 8. 2012, č. j. MSK 104465/2012, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bruntál (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 6. 2012, č. j. SO/40035-12/tvr – SO R-549/11, R-550/11_3151/2011/tvr. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla stěžovatelka a) uznána vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 220/1990 Sb., ve znění dalších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), jehož se dopustila tím, že dne 5. 9. 2011 kolem 7:30 hod. na volně přístupných prostorách před budovou mateřské školy na ul. Komenského v Bruntále nastříkala slzotvorný sprej do obličeje Ing. M. M. a Ing. M. M. a způsobila jim drobná poranění. Za spáchání tohoto přestupku jí byla uložena pokuta ve výši 1.000 Kč. Tímtež rozhodnutím byl stěžovatel b) uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 5. 9. 2011 kolem 7:30 hod. na volně přístupných prostorách před budovou mateřské školy na ul. Komenského v Bruntále nastříkal slzotvorný sprej do obličeje Ing. M. M. a M. M. a způsobil jim drobná poranění. Za spáchání tohoto přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 1.000 Kč. Tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně byli poškození Ing. M. M. a Ing. M. M. odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení u příslušného státního orgánu ve věcech občanskoprávních a stěžovateli b) byla uložena povinnost nahradit poškozené M. M. částku 60 Kč za dva zaplacené regulační poplatky u lékaře.

V odůvodnění rozsudku krajský soud k námitce nepřipustnosti použití videonahrávky pořízené Ing. M. M. jako důkazu v přestupkovém řízení, uvedl, že správní orgán I. stupně vycházel při posouzení přípustnosti použití videonahrávky ze správního spisu, ze kterého bez pochyby vyšly najevo nedobré vztahy stěžovatelky a) a Ing. M. M. Dále dodal, že pořízená a použitá videonahrávka přispěla k objasnění průběhu incidentu, a je proto nelogické, že jsou to právě stěžovatelé, kteří brojí proti jejímu použití, když tento důkaz mohl přispět k prokázání jejich tvrzení, že jednali v nutné obraně. K námitce týkající se nutné obrany stěžovatelů krajský soud dále uvedl, že žádná výpověď ani videozáznam neprokazují důvodné obavy stěžovatelky a) z hrozícího útoku Ing. M. M. K námitce stěžovatelů, že mělo být posuzováno subjektivní vnímání útoku s ohledem na trestní řízení s Ing. M. M., krajský soud konstatoval, že v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně a krajského úřadu nenabyl rozsudek Okresního soudu v Bruntále v trestní věci Ing. M. M. právní moci, a tudíž tato okolnost nemohla být rozhodující pro posouzení otázky, zda ze strany stěžovatelů šlo o jednání v nutné obraně. Podle krajského soudu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, čj. 1 As 35/2008 - 51, na který stěžovatelé odkazovali, na projednávaný případ nedopadá, jelikož se jedná o zcela odlišnou skutkovou situaci. K žalobní námitce týkající se prokázání zavinění ve formě úmyslu krajský soud uvedl, že úmysl stěžovatelů vyplývá jak z výpovědí stěžovatelů před Policií České republiky, tak před správním orgánem I. stupně. Dále se krajský soud zabýval námitkou, že správní orgány nezjistily všechny rozhodné okolnosti. Podle krajského soudu správní orgán I. stupně zjistil všechny potřebné skutečnosti pro objasnění skutkového stavu věci, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, přičemž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008 - 45, na který stěžovatelé odkazovali, na danou věc nedopadá. K námitce stěžovatelů, že se správní orgány nevypořádaly s rozpory ve výpovědích stěžovatelů a poškozených, krajský soud uvedl, že rozpory ohledně vzdálenosti a směru, ve kterém byl slzný sprej použit, nezakládají důvod pro pochybnosti o spáchání přestupku. K žalobní námitce, že z provedených důkazů v žádném případě nevyplývá závěr, že slzný plyn nastříkali poškozeným do obličeje právě stěžovatelé, krajský soud uvedl, že lékařské zprávy sice nemohou prokázat nastříkání slzného spreje do očí poškozených právě stěžovateli, avšak svědčí o zdravotním poškození tímto způsobem, přičemž příčinná souvislost mezi jednáním stěžovatelů a poraněním poškozených jednoznačně vyplývá z ostatních důkazů. Krajský soud se rovněž zabýval námitkou stěžovatelů, že při ústním jednání před správním orgánem I. stupně došlo pouze k přečtení úředního záznamu poškozených, k čemuž nedali souhlas. Tuto žalobní námitku vyhodnotil krajský soud jako nedůvodnou, protože podle obsahu správního spisu se poškození účastníci ústního jednání, v jehož průběhu odkázali na své předchozí výpovědi. Pokud s tímto postupem stěžovatelé nesouhlasili, mohli u ústního jednání reagovat a požadovat další informace.

Proti rozsudku krajského soudu podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle stěžovatelů správní orgány pochybily, pokud v řízení použily jako důkaz videonahrávku pořízenou Ing. M. M., protože pro její použití nebyly splněny podmínky podle ust. § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). V této souvislosti stěžovatelé odkázali na nálezh Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2006, sp. zn. I. ÚS 191/05, ze kterého vyplývá, že základní právo, v daném případě právo na ochranu soukromí, lze omezit pouze v zájmu jiného základního práva nebo svobody. Správní orgány ani krajský soud neuvedly, jaké základní právo poškozených bylo ohroženo a odkázaly pouze na „nedobré vztahy“ mezi stěžovatelkou a) a Ing. M. M. Stěžovatelé dále namítali, že se správní orgány ani krajský soud dostatečně nezabývaly otázkou nutné obrany, jelikož nevzaly v úvahu závěry vyplývající z trestního řízení vedeného proti Ing. M. M., které bylo v době rozhodování krajského soudu pravomocně skončeno a Ing. M. M. byl odsouzen za přečiny pomluvy a nebezpečného pronásledování právě ve vztahu ke stěžovatelce. Stěžovatelé v souvislosti s touto námitkou

odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, čj. 1 As 35/2008 - 51, ze kterého vyplývá, že pro zhodnocení oprávněnosti nutné obrany je rozhodující nejen objektivní, nýbrž i subjektivní posouzení. Jelikož správní orgány a krajský soud nezjistily veškeré skutečnosti týkající se nutné obrany, trpí napadený rozsudek nezákonností z důvodu nesprávného posouzení právní otázky a také nepřezkoumatelností z důvodu nedostatku odůvodnění. Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívá podle stěžovatelů také v tom, že z provedeného dokazování nelze v žádném případě dovodit závěr, že stěžovatelé měli v úmyslu spáchat přestupek ve smyslu ust. § 4 odst. 2 zákona o přestupcích. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je nezohlednění dlouhodobého jednání Ing. M. M. ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008 - 45. Stěžovatelé rovněž poukázali na to, že k prokázání jejich viny nebyly opatřovány důkazy, přičemž závěr krajského soudu o nedůvodnosti této námitky je také nepřezkoumatelný. Stěžovatelé dále odmítli závěr krajského soudu, že rozpory ve výpovědích (směr, ve kterém byl slzný sprej použit a vzdálenost od dotčených osob) nejsou důvodem pro pochybnosti o spáchání předmětného přestupku. Nepřezkoumatelný je podle jejich názoru také závěr krajského soudu, že slzný plyn byl nastříkán poškozeným do obličeje. Stěžovatelé dále uvedli, že nebyli přítomni u výpovědi údajně poškozených a nemohli se tedy vyjádřit jak k jejich výpovědi, tak k možnosti užití úředního záznamu jako důkazu. Stěžovatelé na závěr namítali existenci tzv. opomenutých důkazů. Krajský soud neprovedl navrhované důkazy (trestní spisy ve věci Ing. M. M.) a žádným způsobem neodůvodnil, proč tyto neprovedl. Z toho důvodu trpí napadený rozsudek nepřezkoumatelností a protiústavností. Proto stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že poškozený Ing. M. M. byl oprávněn pořídit videonahrávku. Podle krajského úřadu stěžovatelé v řízení neobjasnili, v čem měl spočívat hrozící útok ze strany Ing. M. M., potažmo jakým jednáním měl ve stěžovatelce vyvolat pocit hrozícího útoku. Podle krajského úřadu bylo v řízení bez důvodných pochybností zjištěno, že jednání stěžovatelů nepředcházelo jakýkoliv objektivně zjiřitelný náznak hrozícího útoku, přičemž tyto závěry vyplynuly i z pořízené videonahrávky. Krajský úřad proto odmítl argumentaci stěžovatelů, podle které s ohledem na subjektivní vnímání útoku byla stěžovatelka oprávněna užít vůči Ing. M. M. násilí z důvodu jeho předchozího spáchání trestného činu. K otázce zavinění krajský úřad uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že stěžovatelka užila obranný sprej v blízkosti Ing. M. M. a z hlediska zavinění jí bylo zcela lhostejné, zda ohrozí zájem chráněný zákonem, a to lidské zdraví, a tím odvozeně naruší druhový objekt - občanské soužití. Z toho důvodu byl správný závěr správních orgánů, že byla srozuměna s následkem svého jednání spočívajícím v drobném ublížení na zdraví. Krajský úřad v dalším odkázal na své vyjádření k žalobě a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti, přičemž neshledal vady uvedené v odst. 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelé v kasační stížnosti poukazovali na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto stížným důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný nebo založený na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS

84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. náleze ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zaviněn. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody*“.

Jelikož stěžovatelé namítali nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v několika ohledech [podle jejich tvrzení krajský soud nezohlednil jednak závěry vyplývající z trestního řízení vedeného proti Ing. M. M., a jednak jeho dlouhodobé jednání vůči stěžovateli a), a neodůvodnil dostatečně své závěry týkající se úmyslu stěžovatelů, opatrování důkazů správními orgány, způsobu použití slzného spreje či opomenutých důkazů], zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve těmito námitkami, přičemž dospěl k následujícím závěrům. Krajský soud se v rozsudku vypořádal s námitkou, proč správní orgány nepřihlížely k závěrům vyplývajícím z trestního řízení vedeného proti Ing. M. M., a dospěl ke zcela přezkoumatelnému závěru, že v době rozhodování správních orgánů nenabyl rozsudek v trestním řízení právní moci, a proto nemohly být závěry vyplývající z trestního řízení zohledněny. Nepřezkoumatelný není rozsudek krajského soudu ani v části, která se týká zavinění stěžovatelů. Krajský soud k subjektivní stránce přestupku uvedl, že úmysl stěžovatelů vyplývá z jejich výpovědí před Policií České republiky, jakož i před správním orgánem I. stupně. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani stížní námitku, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný z toho důvodu, že krajský soud nezohlednil dlouhodobé jednání Ing. M. M. Podle Nejvyššího správního soudu se touto námitkou krajský soud v odůvodnění rozsudku přezkoumatelným způsobem vypořádal. Nejvyšší správní soud neshledává nepřezkoumatelným ani závěr krajského soudu týkající se směru použití slzného plynu. I v tomto ohledu je z odůvodnění napadeného rozsudku zcela zřejmé, z jakých důvodů argumentaci stěžovatelů nemůže obstát. Nejvyšší správní soud neshledal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ani ohledně vypořádání námitky týkající se tzv. opomenutých důkazů, jelikož z rozsudku krajského soudu je patrné, z jakých důvodů nemohly být zohledněny závěry vyplývající z trestního řízení vedeného proti Ing. M. M. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že z odůvodnění napadeného rozsudku je zcela zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil při utváření závěru o skutkovém stavu a z jakých důvodů nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelů v žalobě. Krajský soud se předmětnými žalobními námitkami zabýval a uvedl důvody, pro které je považoval za neopodstatněné, přičemž jeho závěry jsou přezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud však shledal napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným v části týkající se námitky nepřipustnosti použití videonahrávky pořízené Ing. M. M. jako důkazu v přestupkovém řízení. Již v žalobě (bod IX.) stěžovatelé namítali, že „daná videonahrávka jako důkaz v přestupkovém řízení přípustně být neměla, neboť nebyly splněny podmínky pro její použití podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona na ochranu osobních údajů.“ Krajský soud se však v odůvodnění rozsudku nezabýval posouzením použitelnosti uvedené videonahrávky, nýbrž konstatoval, že správní orgán I. stupně vycházel při posouzení přípustnosti videonahrávky ze správního spisu, ze kterého bezpochyby vyšly najevo nedobré vztahy stěžovatelky a) a Ing. M. M. Krajský soud k této námitce dodal, že „pořízená a použitá videonahrávka Ing. M. přispěla k objasnění průběhu incidentu, který se odehrál dne 5. 9. 2011, a je proto nelogické, že jsou to žalobci, kteří žalobou brojí proti jeho použití, když právě tento důkaz mohl přispět k prokázání jejich tvrzení, že jednali v nutné obraně“. Podle Nejvyššího správního soudu není z odůvodnění rozsudku krajského soudu zřejmé, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelů o nepřipustnosti použití videonahrávky jako důkazu v přestupkovém řízení. Nejvyšší správní soud se otázkou přípustnosti použití videonahrávky jako důkazu v přestupkovém řízení zabýval např. v rozsudku ze dne 18. 11. 2011, čj. 2 As 45/2010 - 68, publ. pod č. 2518/2012 Sb. NSS, ve kterém vyslovil, že videozáznam je použitelný v rámci sankčního řízení bez dalšího pouze tehdy, pokud nemůže vůbec zasáhnout do práva zobrazované osoby na soukromí či jejího práva na ochranu před neoprávněným pořizováním a používáním obrazových záznamů (do práva na soukromí tak nemohou zasáhnout např. záznamy, které neumožňují identifikaci zobrazované osoby). Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dále konstatoval, že pokud zásah do zaručených práv nelze vyloučit, pak je nutno zjistit, kdo záznam pořídil. Pokud videozáznam pořídila soukromá osoba, pak nelze vyloučit použití tohoto důkazu v řízení ani za předpokladu, že nejsou splněny všechny zákonné podmínky. Pokud tedy soukromá osoba pořizovala videozáznam v souladu se zákonnými podmínkami (v rovině zákona o ochraně osobních údajů např. na základě souhlasu zobrazované osoby či na základě výjimek uvedených v § 5 odst. 2 citovaného zákona) nejedná se o zásah do soukromí dotčené osoby. Pokud by byl naopak videozáznam pořizován neoprávněně, je nutné provést test proporcionality, kdy na jedné straně bude uvažováno o legitimitě cíle, kterého má být prostřednictvím provedení tohoto důkazu dosaženo, a na straně druhé musí být posouzena přiměřenost užitého postupu, a to vždy přísně individuálně. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že se tudíž jedná „nejen o posouzení konfliktu jednoho ze základních práv garantovaných Listinou, tedy práva na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1), a zájmu společnosti na ochraně před deliktním jednáním a na tom, aby tato jednání byla odhalena a potrestána, ale především o konfrontaci práva na (zjednodušeně řečeno) ochranu soukromí zaznamenané osoby s takéž ústavně zaručenými právy (zejména v čl. 7 odst. 1, čl. 10 Listiny) osoby, která záznam pořídila (například pro potřeby případně uplatňovaného nároku na náhradu škody způsobené protiprávním jednáním)“. Je třeba však zvážit i ostatní aspekty případu jako je např. cíl natáčení, předchozí okolnosti případu, zda se jedná o náhodný záznam nebo o cílený monitoring konkrétní osoby, zda se jedná o soukromou záležitost nebo o veřejnou událost apod. Podle Nejvyššího správního soudu v odůvodnění rozsudku krajského soudu zcela absentuje posouzení přípustnosti použití videozáznamu jako důkazu v přestupkovém řízení. Proto je v této části rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Závěr o přípustnosti, resp. nepřipustnosti použití videozáznamu pořízeného Ing. M. M. jako důkazu v přestupkovém řízení je navíc zcela zásadní pro vyhodnocení, zda se jednalo u stěžovatelky a) o nutnou obranu. Správní orgán I. stupně totiž k jejímu tvrzení o nutné obraně [Ing. M. M. na ni slovně útočil, držel se v její blízkosti, a stěžovatelka a) ho několikrát varovala, aby s agresivním chováním přestal] uvedl, že „z použitého záznamu je zcela patrné, že v okamžiku, kdy [stěžovatelka a)] zaútočila na Ing. M. M., ji ten nijak neobrožoval, když se bavil se [stěžovatelem b)], kterého také nijak neobrožoval.“ Obdobně také krajský soud k námitce nutné obrany uvedl, že tvrzené důvodné obavy stěžovatelky a) z hrozícího útoku Ing. M. M. nevyplývaly ani z videozáznamu. Závěry správního orgánu I. stupně a

krajského soudu týkající se nutné obrany jsou tudíž odůvodněny právě videozáznamem, jehož použitelnost jako důkazu v přestupkovém řízení se však krajský soud vůbec nezabýval.

Jelikož krajský soud neodůvodnil rozsudek přezkoumatelným způsobem, nemohl Nejvyšší správní soud vyslovit jakýkoliv právní názor týkající se merita věci. Je proto třeba, aby se krajský soud nejprve vypořádal s námitkou přípustnosti použití videozáznamu pořízeného Ing. M. M. jako důkazu v přestupkovém řízení a teprve poté posoudil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav a zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud uznaly stěžovatele vinnými ze spáchání přestupku proti občanskému soužití.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a soud věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je tento soud podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán jeho právním názorem.

Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu